

Rüdiger Bertram
ilustrace Heribert Schulmeyer

COOLMAN

A JÁ

ZACHRAŇ SE,
KDO MŮŽEŠ

Dosud vyšlo:

COOLMAN a já

COOLMAN a já - Zachraň se, kdo můžeš

Rüdiger Bertram
ilustrace Heribert Schulmeyer

COOLMAN

A JÁ

Zachraň se, kdo můžeš
komiksový román

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy
Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována ani šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Rüdiger Bertram
ilustrace Heribert Schulmeyer
COOLMAN A JÁ
ZACHRAŇ SE, KDO MŮŽEŠ

TIRÁŽ TIŠTĚNÉ PUBLIKACE:

Vydala Grada Publishing, a.s.
U Průhonu 22, 170 00 Praha 7
tel.: +420 234 264 401, fax: +420 234 264 400
www.grada.cz
jako svou 5682. publikaci

Z německého originálu Coolman und ich. Rette sich, wer kann (ISBN 978-3-7891-3186-8), vydaného nakladatelstvím Verlag Friedrich Oetinger, Hamburg, v roce 2011, přeložila Jana Bílková

Ilustrace Heribert Schulmeyer
Redakční a jazyková úprava Kateřina Klabanová
Sazba a zlom Antonín Plicka
Zpracování obálky Antonín Plicka
Počet stran 176
Vydání 1., 2014

Vytiskly Tiskárny Havlíčkův Brod, a.s.

Title of the original German edition:
Coolman und ich. Rette sich, wer kann
text by Rüdiger Bertram, illustrations by Heribert Schulmeyer
ISBN 978-3-7891-3186-8
© Verlag Friedrich Oetinger, Hamburg 2011

Czech edition © Grada Publishing, a.s., 2014
Cover Illustration © Heribert Schulmeyer

ISBN 978-80-247-4717-0

ELEKTRONICKÉ PUBLIKACE:

ISBN 978-80-247-9488-4 (ve formátu PDF)
ISBN 978-80-247-9489-1 (ve formátu EPUB)

Obsah

SOS - Káj v nebezpečí	7
Londýn je far away	21
Home, sweet home	36
Na návštěvě u lordů	50
Domino s menhiry	64
Vnuk Sherlocka Holmese	78
Trojice s kormidelnicí	93
Hodina duchů	108
Nakonec přece jen Londýn	124
Audience u královny	140
Konečně domů	156
Královské vyhlídky	174

O autorech

Rüdiger Bertram

Narodil se v roce 1967 v Ratingenu. Studoval historii, ekonomii a germanistiku a pracuje jako novinář a spisovatel na volné noze. Píše krátké satirické příběhy, scénáře a náměty pro film a televizi, především pro komedie a sitcomy. Publikoval již několik úspěšných knih pro děti, z nichž některé ilustroval Heribert Schulmeyer.

Heribert Schulmeyer

Narodil se v roce 1954 a už jako dítě rád kreslil komiksy, čemuž se věnuje dodnes. Studoval grafiku a ilustraci na odborné škole v Kolíně nad Rýnem, proslavil se komiksy pro dospělé a s velkým úspěchem ilustruje knihy pro děti. Heribert Schulmeyer pracuje mimo jiné také pro oblíbené Vysílání s myškou (*Sendung mit der Maus*) rozhlasové stanice WDR a je jedním ze zakladatelů tzv. papírového divadla (*Papiertheater*) *Kölner Kästchentreffen*.

1. kapitola

SOS – Káj v nebezpečí

Začneme starým záchranným člunem. Takovým červeným, dřevěným záchranným člunem se dvěma vesly a dírou ve ztrouchnivělém dřevě velkou asi jako palec. Člun pluje vlnobitím v Lamanšském průlivu. Někde mezi Anglií a Francií. Dokážete si to představit?

Fajn.

Nad člunem krouží hejno racků. Čekají na konec kluka se zvláštním kloboukem na hlavě. Se sinalým výrazem ve tváři sedí v louži na dně lod'ky a potichu šeptá „SOS“, jako by tím snad mohl přivolat na pomoc královskou flotilu.

Máte to?

Výborně, takže teď už víte, kdo jsem. Jsem ten kluk v lod'ce. Říkají mi Káj a klidně bych udělal supům kroužícím nade mnou tu radost a okamžitě bych umřel.

Měli jste už někdy mořskou nemoc? Ted' nemyslím, že vám bylo trochu nevolno, protože jste se plavili výletní lodí po řece a přejedli jste se při tom buchet. Myslím opravdovou mořskou nemoc.

Pokud ne, nemáte ani ponětí, o čem mluvím. Je to horší než průjem, spalničky, plané neštovice, ptačí chřipka, nemoc šílených krav, zarděnky, dýmějový mor a otrava rybami dohromady.

Ale to ještě není to nejhorší.

Nejhorší je to, že na lodi nejsem sám.

Na přídi stojí chlapík s pelerínou a černou maskou na obličeji. Vychutnává si bouři a z plna hrdla vyzpěvuje námořnickou odrhovačku.

Znáte COOLMANA? Asi těžko, protože kromě mě ho nikdo nevidí. Doprovází mě od mých čtyř let a já bych dal nevím co za to, aby to tak nebylo. Už jsem vyzkoušel všechno, jenom abych se ho zbavil. To mi můžete věřit. Ale COOLMAN je tu pořád, ať se mi to líbí, nebo ne. COOLMAN je můj osud a s tím nic nenadělám.

Tři důvody, proč nemá cenu rozdělovat oheň:

1. Na oheň je hladina příliš rozbouřená.
2. Dírou nám do loďky proudí voda, takže by plameny stejně hned uhasila.
3. Na trajektu už si dávno všimli, že jsem ze zádi náhle zmizel.

Hodili mi přece do vody ten člun, abych se neutopil. Pak se snažili ten obří trajekt obrátit, aby mě vylovili.

Je snadnější obrátit mrože ve vaně než takovou obrovskou loď uprostřed moře. To může trvat opravdu dlouho. Mám dost času na to, abych vám povyprávěl, jak jsem se do loďky vlastně dostal. A proč mám na hlavě originální klobouk slavného britského námořního hrdiny, admirála Horatia Nelsona. Ani v jednom není COOLMAN - překvapivě - úplně nevinně.

To ale musím vzít pěkně od začátku. Představte si, že se čas vrátil o čtrnáct dní zpátky a já teď sedím na zadním sedadle našeho auta.

Máte to?

Dobře, a já si radši pospíším, než se loďka definitivně potopí nebo mě mořská nemoc vážně přemůže.

O DVA TÝDNY DŘÍV

„Bude se ti to líbit. Stoprocentně!“ Máma se ke mně otočí a věnuje mi svůj nejzářivější úsměv. Umí to dobře, je přece divadelní herečka. Stejně jako táta. U obou člověk nikdy neví, jestli to myslí vážně, nebo jestli to je jenom nějaká role. Například role starostlivých rodičů, kterým leží na srdci školní kariéra jejich dětí. A přitom jsou rádi, že budou mít čtrnáct dní pro sebe.

Jsme na cestě k parkovišti před školou. Odtud odjíždí autobus, který nás doveze k trajektu. Lod' nás dopraví přes Lamanšský průliv do Anglie a pak budeme pokračovat do Londýna. Tam na nás čeká čtrnáct dní prázdnin s výukou angličtiny.

Za to vděčím COOLMANOVI. Angličtinářka Maierová řekla, že moje angličtina je *awful*. COOLMAN tvrdil, že *awful* znamená fantastická, jedinečná, nepřekonatelná.

Ale to právě není pravda. Jenomže já mu to celou dobu věřil a při vyučování jsem to s ní nepřeháněl.

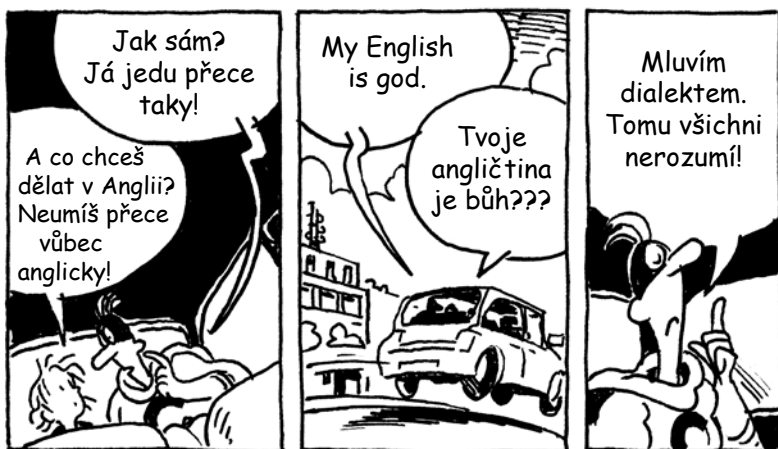
Moje největší chyba:

Příliš často poslouchám COOLMANA, přestože jsem se z toho měl už dávno poučit.

Teprve až když jsem z angličtiny dostal pětku, našel jsem si to slovíčko ve slovníku.

Tam to stálo černé na bílém: *Awful* neznamená „fantastický, jedinečný, nepřekonatelný“, ale
hrozný,
strašný,
příšerný.

Mojí jedinou útěchou je, že angličtina moje starší sestry Anti není o nic lepší, a proto jede do Londýna taky. Tak aspoň nemusím jet sám.

Hlasitě si vzdychnu a Anti na zadním sedadle vedle mě se na mě podívá.

„Anglie bude skvělá! Ne jako tady, kde věčně svítí sluníčko. V Anglii bude pořád zataženo - a to bude úžasně depresivní,“ pokouší se mě utěšit, protože můj povzdech asi nějak špatně pochopila.

Anti se vlastně jmenuje Antigona, ale to jméno se jí nelíbí. Říká si Anti - a to se k ní po pravdě řečeno hodí mnohem víc.

Anti zase odvrátí pohled, podívá se z okna a zapne si iPod. To je vidět. Dlouhé, načerno obarvené vlasy, které jí zakrývají obličej a uši, rytmicky poletují nahoru a dolů, tak nahlas si pustila basy.

Zřejmě se někdy přihlásím do pořadu „Vsad'te se, že...“.

Vsadím se s vámi, že podle poletování jejích vlasů poznám, jakou písničku právě poslouchá.

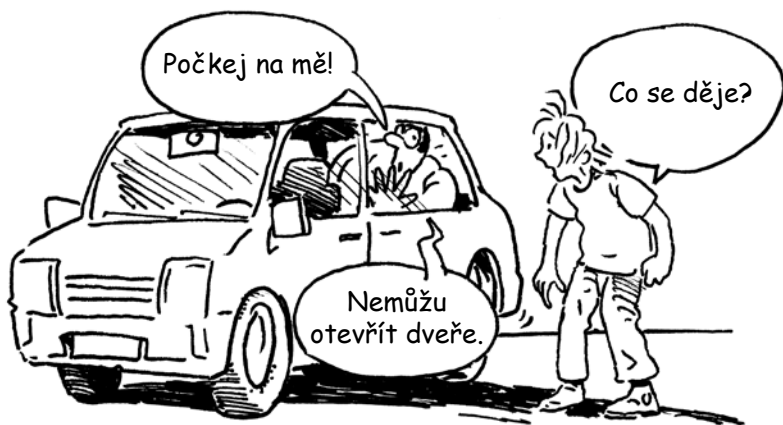
Do televize by si ale Anti musela vzít na sebe něco pozitivnějšího. Jako doplněk k načerno obarveným vlasům nosí výhradně černou barvu - a to vypadá na obrazovce zhruba tak sympaticky, jako kdyby Darth Vader moderoval předpověď počasí.

Jedeme kolem domova důchodců a vtom mě napadne, že jsem se úplně zapomněl rozloučit s Adolfem Sekem.

„Zastav! Okamžitě zastav!“ zařvu.

Táta prudce dupne na brzdu. Asi si myslí, že jsem si zapomněl pas nebo těch dvacet balení celozrnného chleba, co mi máma nabalila, protože v Anglii se k snídani místo chleba toastují lisované hoblíny.

Adolf Sek bydlí v domově důchodců a svým způsobem je to můj kamarád, přestože mě zpočátku považoval za kapesního zloděje. Ale to teď vyprávět nechci. Otevřeným postranním okýnkem sáhnu po klice. Zevnitř se dveře otevřít nedají, protože naši si myslí, že jízda autem bez dětské pojistky je pro dvanáctiletého kluka příliš nebezpečná.

Nemám chuť se s COOLMANEM dohadovat. S ním se stejně diskutovat nedá. Takže ještě jednou otevřu dveře, aby mohl vystoupit i COOLMAN. Anti mě zpoza dlouhých čer-

ných vlasů pozoruje, jako bych se zbláznil. Nemá o COOL-MANOVI ani poněť, stejně jako naši. A je to tak lepší, protože jinak bych prázdniny nestrávil v Anglii, ale někde na klinice.

„Sejdeme se u autobusu,“ houknu a pádím k domovu důchodců.

Času mám dost, protože máma si při cestování zásadně nechává bohatou časovou rezervu. Nejradši by vyjela už včera večer a postavila na parkovišti stan, aby měla jistotu, že nepřijedeme pozdě.

Běžím přes trávník a otevřeným okýnkem lezu do chodby. Cesta přes vstupní halu domova důchodců je příliš nebezpečná, protože tam jsou krokodýli a číhají na snadnou kořist. Samozřejmě se nechci vyhnout skutečným krokodýlům, ale stoletým vdovám, které tam podřimují na křeslech. Nejenže těmi svými vráskami vážně připomínají plazy, ale používají taky stejnou techniku lovu. Na první pohled vypadají jako mrtvé, ale jakmile se k nim přiblíží mladý návštěvník, vrhnou se na něj a začnou se s obětí mazlit, dokud nešťastníka ze spárů těch kostlivkyň nevysvobodí po hodinách utrpení ošetřovatel. To všechno jsem už zažil. Nemám nejmenší potřebu si to zopakovat.

Takže volím trávník a okno jako vždycky. Po mých návštěvách se už v trávníku rýsuje vyšlapaná cestička.

Lezu oknem a klepu na dveře, kde bydlí Adolf Sek. Jeho pokoj má číslo 0815. Za chvíli otevře.

„Ahoj, hochu, rád tě vidím,“ zdraví mě Adolf Sek.

Býval námořníkem, je potetovaný po celém těle a taky má potíže s neviditelným průvodcem. Jmenuje se SUPERVILÉM a COOLMAN ho nemá zrovna v lásce.

Adolf Sek je jediný, kdo si dokáže představit, co s COOLMANEM musím vytrpět. Bude mi chybět, až budu v Anglii. Teda samozřejmě Adolf Sek, ne COOLMAN.

„Chtěl jsem se jenom rychle rozloučit. Jedu na čtrnáct dní do Londýna,“ vybafnu na Adolfa Seka.

„No, to je skvělá náhoda, hochu,“ odpoví. „To mi tam můžeš doručit dopis. Počkej chvilku. Hned to bude.“

Adolf Sek sáhne po psacím bloku a napíše pár řádků. Pak vloží papír do obálky, stříkne na ni trochu vody po holení a slinou dopis zapečetí.

„Hotovo,“ prohlásí, jakmile na obálku dopíše jméno adresáta. „Tohle odevzdáš královně. Ale jenom osobně, hochu. Rozumíš?“

„Komu?“ Zírám na něj, jako by po mně chtěl, abych v Himálaji doručil pohled Yettimu.

„Královně. Copak neslyšíš? Ta přece bydlí taky v Londýně.“

„Proč dopis nepošlete poštou?“ ptám se, protože si nedovedu představit, že by se jen tak dalo zazvonit na dveře Buckinghamského paláce a předat tam dopis.

„Ne, ne, ne! To nepřichází v úvahu. To by padnul do rukou někomu z těch jejích tajemníků. Osobně je to mnohem jistější.“

„Ale královna vás přece vůbec nezná!“

„Tak to jsi vedle jak ta jedle, hochu,“ odpoví Adolf Sek a vyhrabe starou fotografii, na které stojí v přístavu vedle mladice ve staromódních šatech.

„Prožili jsme spolu románek, když jsem kotvil s lodí v Austrálii, kde právě byla na státní návštěvě. Skoro jsme se vzali, ale nedovolili jí to.“

Váhám, jestli mu mám tu historku věřit, nebo ne. Dáma na fotce nevypadá jako princezna. Na druhé straně, v mámičných bulvárních časopisech princezny taky nenosí na hlavě korunu nebo šaty s kanýrem, ale vypadají úplně normálně.

„Tak ruku na to, hochu!“

